



Arrest

nr. 151 818 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Najaf, Thiqr (Zuid-Irak). U verliet Irak in 2004 nadat uw vader - die een hoge functie zou gehad hebben binnen de Baathpartij - en uw broers de woning waren ontvlucht omdat ze werden bedreigd, er vervolgens nog meermaals onbekenden in de woning zouden zijn langsgeweest op zoek naar uw vader, en u deze situatie niet langer aankon. U reisde naar België waar u op 25 oktober 2004 zou aangekomen zijn en op 26 oktober 2004 een eerste asielaanvraag indiende. Niet lang na uw aankomst in België leerde u hier uw huidige partner, (A.Y.M.) (O.V. X en CG 02/16950) kennen. Op 14 maart 2005 huwden jullie religieus. Op 19 september 2006 beviel u in België van jullie eerste zoontje, (Y.A.Y.).

Op 27 september 2006 besliste de Commissaris-generaal in kader van uw asielaanvraag tot een weigering van de hoedanigheid als vluchteling en dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw asielerelaas en vluchtmotieven. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) maar omdat noch u, noch uw raadsman, ter zitting verscheen werd uw beroep op 11 september 2007 verworpen.

Op 19 april 2008 reisde u met uw zoontje vanuit België naar Syrië om er uw moeder en jongste broer te bezoeken. U zou daar met haar hebben afgesproken omdat uw oudste broer (H.) en uw vader zich van u hadden afgekeerd en dit omdat u in 2004 alleen vanuit Irak naar België was gereisd en er op eigen initiatief religieus huwde. Uw partner zou vanuit België een appartement hebben geregeld waar u een tweetal maanden kon verblijven. Twee dagen na uw aankomst in Syrië zouden niet uw moeder en jongste broer maar wel uw oudste broer (H.) zijn opgedaagd. Uw broer zei u dat jullie moeder ziek was en stelde u voor om samen naar Irak terug te keren om uw moeder daar te gaan bezoeken. Omdat u het gevoel had dat uw broer u had gemist en hij blij leek te zijn u terug te zien, zou u daar geen graten in gezien hebben. Echter, eenmaal terug in uw ouderlijk huis in Najaf zou uw broer zijn ware aard naar boven gekomen zijn en bleek dat hij u in Irak wilde houden. Hij zou uw Belgische documenten hebben afgenomen, hij bepaalde hoelang en op welke manier u naar buiten kon, u moest toestemming vragen om boodschappen te mogen doen, u zou meermaals door uw broer geslagen zijn en u moest het contact met uw echtgenoot moest in het geniep gebeuren. Kort na uw aankomst in Irak zou u in juli 2008 in Najaf bevallen zijn van uw tweede zoontje, (A.A.Y.). U wilde met uw kinderen terug naar België komen maar u zou van uw echtgenoot vernomen hebben dat er bepaalde voorwaarden werden gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij niet voldeed om u en de kinderen legaal terug naar België te halen. U zou ondertussen in Irak op uw broer hebben ingepraat en hem ervan hebben kunnen overtuigen u naar België te laten terugkeren omdat uw kinderen bij hun vader wilden zijn. U zou hierop drie pogingen ondernomen hebben om een visum te verkrijgen en legaal, met uw kinderen, naar België terug te keren. Zo zou u in 2011 met uw kinderen naar Syrië zijn gereisd. Toen u er zich ging aanmelden op de ambassade, kreeg u te horen dat u nieuwe paspoorten nodig had. U keerde hierop naar Najaf terug en via de hulp van uw schoonbroer, nl. de broer van uw echtgenoot (M.) die tevens in Najaf woont, zou u in februari 2012 voor u en uw drie zoontjes nieuwe Iraakse paspoorten verkregen hebben. U zou hierop naar Syrië zijn teruggekeerd maar u zou er vastgesteld hebben dat de ambassade, gezien het conflict aldaar, gesloten was. U keerde vervolgens terug naar Najaf en in 2012 reisde u met uw kinderen naar Jordanië waar u zich tot de Belgische ambassade wende. Na verloop van tijd kreeg u het antwoord dat uw aanvraag afgewezen was. U keerde hierop opnieuw terug naar Najaf waar u verbleef tot 2013, het moment waarop u naar Iran reisde in een nieuwe poging bij de Belgische ambassade een visum te bekomen voor u en uw zoontjes. Ook daar zou uw visumaanvraag zijn afgewezen. U keerde opnieuw terug naar Najaf en vernam uiteindelijk via uw partner over de mogelijkheid om vanuit Turkije via het Rode Kruis naar België te komen. U besliste in Najaf te blijven tot u voldoende geld verzameld had om uiteindelijk dan toch illegaal met uw kinderen naar België te kunnen komen indien het u toch niet zou lukken om via het Rode Kruis in Turkije naar België te reizen. Uw familie had zich er uiteindelijk volledig mee verzoend dat uw leven hier was en dat u met uw kinderen bij uw partner wou wonen. In oktober 2014 verliet u Irak en reisde u naar Turkije. U leerde daar een familie Iraakzen kennen die u meedeelde dat u bij het Rode Kruis ook een negatieve beslissing zou krijgen. U zou dan beslist hebben direct op illegale manier vanuit Turkije door te reizen. Na een week zou u, met uw kinderen en via een smokkelaar, met valse reisdocumenten per vliegtuig naar België zijn gereisd. U zou op 18 oktober 2014 in België zijn aangekomen waarna u zich naar de gemeente begaf om voor u en uw kinderen gezinshereniging aan te vragen op basis van de verblijfsvergunning van uw partner. In januari 2015 zou jullie verzoek zijn afgewezen.

Uiteindelijk zou u op 4 februari 2015 een tweede asielaanvraag hebben ingediend. Deze werd op 23 februari 2015 door het CGVS in overweging genomen. U benadrukte dat u in Irak niet kon blijven omdat u met uw kinderen bij hun vader wilde zijn en u verwees eveneens naar de gevaarlijke situatie in Irak waardoor het niet mogelijk is om er met kinderen te leven.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een (slecht leesbare) kopie van een paar bladzijden uit een oud Iraaks paspoort, een gelegaliseerde kopie van een attest van goed gedrag en zeden, een uittreksel uit het bevolkingsregister, een uittreksel uit het bevolkingsregister op naam van uw zoontje (Y.), een uittreksel uit het bevolkingsregister op naam van uw zoontje (A.), de Iraakse identiteitskaarten van uzelf en uw twee zoontjes, de elektronisch vliegtuigtickets op naam van uzelf en uw zoontje (Y.) voor uw heen- en terugreis naar/van Syrië in 2008, een Belgisch attest volgens hetwelk uw echtgenoot (M.A.Y.) erkent de vader te zijn van uw zoontje (A.), een Belgisch attest volgens hetwelk uw echtgenoot (M.A.Y.) erkent de vader te zijn van uw zoontje (Y.), een kopie van de Belgische verblijfsvergunning van uw echtgenoot (M.A.Y.), een kopie van een religieuze huwelijksakte, documenten betreffende uw meervoudige visumaanvragen voor u en uw zoontjes (vanuit Syrië,

Jordanië en Iran) nadat u in 2008 naar Irak terugkeerde en een Iraakse geboorteakte van uw zontje Ali.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde immers Irak in oktober 2014 te hebben verlaten omdat u met uw kinderen bij uw echtgenoot wou zijn. U merkte voorts nog op dat de situatie in Najaf achteruit gegaan.

Dat u met uw kinderen uw man in België wou vervoegen, kan zeker worden aangenomen doch dit motief volstaat geenszins om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Nergens doorheen uw verklaringen blijkt immers dat u en uw kinderen Irak in oktober 2014 omwille van een systematische en persoonlijke vervolging op grond van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria dienden te verlaten. Uw niet evidente gezinssituatie, waarbij u met de kinderen in Irak verbleef terwijl uw echtgenoot zich in België bevond, is immers louter een kwestie van sociale en familiale aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. De vluchtelingenstatus kan u op basis hiervan dan ook niet worden toegekend.

U heeft voorts ook geenszins aangetoond dat u Irak omwille van het bestaan van **een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet** diende te verlaten.

U verklaarde dat u in 2008 onder een vals voorwendsel vanuit Syrië door uw broer naar Irak werd meegelokt. U had initieel met uw moeder en jongste broer in Irak afgesproken maar kort na uw aankomst zou niet uw moeder maar uw oudste broer (H.) in Syrië zijn opgedoken. Onder het mom dat uw moeder ziek was zou hij u overtuigd hebben met hem mee te gaan naar Irak om haar te bezoeken. Volgende bedenkingen kunnen vooreerst bij deze gang van zaken worden gemaakt. Volgens uw verklaringen hadden uw vader en uw broer (H.) zich na uw vertrek uit Irak in 2004 van u afgekeerd omdat u, tegen de gebruiken in, op eigen initiatief het ouderlijk huis had verlaten om in een vreemd land alleen te gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 7). Uw moeder zou het ten aanzien van uw vader en oudste broer voorts zo geregeld hebben dat ze naar Syrië zou reizen omdat ze psychisch moe was en er de heiligdommen zou bezoeken (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 9). Rekening houdende met voorgaande mag het toch ten zeerste verbazen dat u, zonder uw broers verhaal omtrent de ziekte van uw moeder te verifiëren, met hem op het vliegtuig naar Irak stapte. U bleef bovendien nog twee dagen samen met uw broer in Syrië alvorens samen naar Irak te reizen (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 9). U gevraagd waarom u geen contact opnam met uw moeder, stelde u dat uw broer u tegenhield. Hij zou u gezegd hebben dat jullie naar haar toe zouden gaan en dat u cadeautjes moest halen voor haar (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Dat u door (H.) werd tegengehouden en niet de mogelijkheid zou hebben gehad uw moeder te contacteren, kan hieruit niet worden afgeleid. Indien het effectief zo zou geweest zijn dat (H.) u tegenhield om uw moeder te contacteren, kan er immers worden verondersteld dat u meer op uw hoede zou zijn geweest alvorens zomaar mee op het vliegtuig naar Irak te stappen. Gezien u uw moeder al vier jaar niet had gezien en u uiteindelijk nog twee dagen langer dan gepland moest wachten alvorens met haar herenigd te worden, kan hoe dan ook toch redelijkerwijs worden verwacht dat u uw moeder of uw jongste broer zou hebben gecontacteerd om te informeren naar uw moeders gezondheid en, uw verstoting door uw vader en broer indachtig, u te vergewissen van (H.)'s verhaal alvorens zonder meer met hem naar Irak mee te reizen. U zou blijkbaar ook later, tijdens uw ruim 6 jaar durende verblijf in Irak, nooit aan uw moeder gevraagd hebben hoe (H.) te weten was gekomen dat u met uw moeder in Syrië had afgesproken (zie gehoorverslag CGVS 23/3/2015 p. 12). Voorgaande bevindingen doen reeds de nodige vragen rijzen bij uw beweringen in 2008 naar Syrië te zijn gereisd met de bedoeling daar uw moeder te ontmoeten en een paar dagen later, ongepland en onder valse voorwendselen, door uw broer naar Irak te zijn gelokt.

De bestaande twijfel wordt nog versterkt door het feit dat u het paspoort dat u gebruikte bij uw terugkeer naar Irak niet kan voorleggen. U hiernaar gevraagd, repliceerde u vooreerst dat u dit paspoort in Turkije achterliet op aanraden van de smokkelaar. U gevraagd of u een kopie had van dit paspoort, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 10). Later tijdens het gehoor stelde u uiteindelijk dat uw paspoorten, zowel uw oude als uw nieuwe paspoort, in Irak liggen bij uw familie. De familie in Turkije bij wie u uw paspoorten achterliet zou deze nadien naar uw familie in Irak hebben teruggestuurd (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 23). Hierop werd u gevraagd om de originele paspoorten, van u en van uw kinderen, binnen de vijf werkdagen aan het CGVS te bezorgen, minstens het nummer van de zending waarmee uw familie deze documenten opstuurde door te geven. Ook werd u gevraagd om voordien reeds kopieën van de volledige paspoorten voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS 23/3/2015). Tot op heden mocht de Commissaris-generaal géén van de gevraagde stukken ontvangen. Evenmin gaf u tot op heden enige uitleg ter verklaring voor uw nalatigheid. Dat u aanvankelijk wil laten

uitschijnen dat u geen mogelijkheid heeft om aan uw documenten te geraken en vervolgens, na te hebben toegegeven dat uw documenten gewoon in Irak liggen bij uw familie, geen enkel gevolg heeft gegeven aan de uitdrukkelijke vraag van het CGVS om deze stukken voor te leggen, doet ten eerste het vermoeden rijzen dat u niet de waarheid vertelt omtrent uw in- en uitreizen en mogelijks bepaalde informatie hierover wil verborgen houden. Dit versterkt de reeds bestaande twijfels omtrent de omstandigheden van uw beweerde terugkeer naar Irak vanuit Syrië, i.c. pas vier dagen na uw aankomst in Syrië én onder valse voorwendselen meegelokt door uw broer. U legde weliswaar de vliegtickets voor op naam van uzelf en uw zoontje (Y.) waaruit blijkt dat u op 22 april 2008 vanuit Dusseldorf (Duitsland) naar Damascus (Syrië) vloog en een terugvlucht had vanuit Syrië op 2 juli 2008. Uit deze documenten kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat u, zoals u beweerde, nog vier dagen in Syrië bleef en vervolgens ongepland en meegelokt door uw broer, naar Irak terugkeerde. Dat u onder 'valse voorwendselen' naar Irak moest terugkeren, kan voorts nog verder worden betwijfeld gelet op het feit dat u pas in oktober 2014 - 6,5 jaar na uw aankomst ginds - Irak opnieuw heeft verlaten.

Uw langdurig verblijf in Irak na uw terugkeer in 2008 toont ook aan dat u in oktober 2014 niet omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) uw land diende te verlaten. U verklaarde dienaangaande wel dat u na uw terugkeer uit Irak een heel hard leven en geen vrijheid had. Zo mocht u van uw broer geen contact hebben met uw echtgenoot en moest u hem in het geniep contacteren, u werd door uw broer geslagen, uw zoontje zou niet naar school gemogen hebben en u had geen privacy (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 10 en 11). Doorheen uw latere verklaringen blijkt dat dit toch enigszins moet genuanceerd worden. Zo blijkt immers dat u een eigen gsm had en dit met medeweten van uw broer. Blijkt uiteindelijk ook dat uw broer wel wist dat uw man contact met u zocht, maar hij zou vermoedt hebben dat u deze oproepen nooit aanvaardde of opnam (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 12 en 13). Blijkt voorts ook uit uw verklaringen dat u zich wel buiten de woning kon begeven, i.c. op bezoek naar het heiligdom van Imam Ali, boodschappen doen voor uw kinderen als u iets nodig had en een jaar à anderhalf jaar na uw terugkeer zou het u ook zijn toegestaan op bezoek te gaan bij vriendinnen en familieleden (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 11 en 13). U stelde uiteindelijk dat het uw eigen keuze was om uw zoontje niet naar school te sturen alsook dat u wel de vrijheid had uw leven te leiden maar uw broer had voor u de beslissing genomen dat u niet meer zou terugkeren naar uw man in België en uw leven in Irak moest leiden. U had dan ook niet de toestemming de stad Najaf of het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 13 en 14). De vaststelling dat u, ondanks het feit dat u wel een eigen gsm had en u ook buiten de woning kon begeven, voordien geen enkele poging heeft ondernomen Irak opnieuw te verlaten, minstens u omtrent deze mogelijkheid te informeren, toont aan dat u er geen gegronde vrees voor vervolging kende of een reëel risico liep. Dat uw echtgenoot niets wilde doen om u te helpen, u de indruk gaf dat hij het moeilijker wilde maken dan het was én dat u van uw broer noch de stad noch het land mocht verlaten (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 13), kan hier geenszins een ander licht op werpen. Rekening houdende met het feit dat u er in 2004 wel in slaagde in uw eentje Irak te ontvluchten, kan er dan ook worden verwacht dat u hiertoe opnieuw stappen zou hebben gezet, minstens een poging zou hebben ondernomen, indien u en/of uw kinderen daadwerkelijk gevaar liepen.

U verklaarde voorts wel dat uw broer zich er vanaf 2011 ook bij neerlegde dat u toch naar België wilde terugkeren en vanaf dan diende u, met medeweten van al uw familieleden, drie keer een aanvraag in tot gezinshereniging. U zou uiteindelijk in oktober 2014 met de volle goedkeuring en het medeweten van uw familieleden opnieuw uit Irak zijn vertrokken met het doel u definitief bij uw echtgenoot in België te komen vestigen (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 11). U bevestigt hiermee zelf dat u in oktober 2014 niet uit Irak vertrok omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient evenwel nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw verblijf in Irak niet stroken met hetgeen u hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde. U beweerde daarentegen dat er de hele periode van uw verblijf in Irak discussies waren en dat uw broer u verhinderde naar België terug te keren. U zou uw broer toen hebben voorgehouden dat u enkel naar België zou reizen om uw kinderen hier bij hun vader te brengen en dat u vervolgens alleen naar Irak zou terugkeren. Uw broer zou niet 100% overtuigd geweest zijn maar zou zich toch akkoord verklaard hebben met uw voorstel (zie interview DVZ 10/2/2015 vraag 15). Dat u zich dermate tegenspreekt over de kern van uw tweede asielaanvraag holt uw geloofwaardigheid nog verder uit. U geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, stelde u dat er soms iets wordt gezegd wat op een andere manier geïnterpreteerd wordt (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 26). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins de vastgestelde inconsistentie kan weerleggen.

U merkte uiteindelijk op dat uw verklaringen voor het CGVS de juiste waren en benadrukte uitdrukkelijk dat u geen persoonlijke vrees heeft en omwille van de algemene situatie en voor uw kinderen, uit Irak bent vertrokken (zie gehoorverslag CGVS 24/3/2015 p. 26).

Waar u nog verwees naar de algemene situatie in Najaf, dient te worden opgemerkt dat aan een asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar **een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.**

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan

en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen geenszins een ander licht werpen op bovenstaande. Deze hebben immers louter betrekking op uw persoonsgegevens en deze van uw kinderen, het feit dat u in 2008 naar Syrië vloog en vervolgens naar Irak terugkeerde en uiteindelijk drie aanvragen tot gezinshereniging indiende om op legale wijze met uw kinderen naar België te kunnen terugkeren. Géén van deze elementen wordt in bovenstaande motivering betwist.

Ten aanzien van uw echtgenoot (M.A.Y.) (O.V. 5.230.474 en CG 02/16950) werd op 7 juni 2005 beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Ook dit kan voorgaande bevindingen niet omvormen omdat elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), artikel 22bis van de Grondwet, artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afweging van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoekster citeert artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 1, twaalfde lid van de vreemdelingenwet en artikel 22bis van de Grondwet. Tevens citeert zij uit een artikel van het BCHV. Verzoekster haalt voorts nationale en internationale rechtspraak aan omtrent de toepassing van artikel 8 EVRM. Zij betoogt dat er *in casu* duidelijk sprake is van een hecht familieleven met haar echtgenoot en haar kinderen. Verzoekster en haar echtgenoot vormen samen met hun kinderen een familie-eenheid in de zin van artikel 8 EVRM. Volgens verzoekster tast de bestreden beslissing deze familie-eenheid aan nu deze tot gevolg heeft dat zij en haar kinderen geen verblijfsvergunning zullen krijgen en het land zullen moeten verlaten. Hun familiaal leven is buiten België onmogelijk aangezien verzoeksters hele familie oorspronkelijk tegen het huwelijk met haar echtgenoot was. België heeft aldus de positieve verplichting om het familieleven van verzoekster en haar familie te bewaren.

Verzoekster citeert uit rechtspraak omtrent de voorwaarden waaronder inmenging in het familieleven is toegestaan. Zij betoogt dat aan deze voorwaarden niet is voldaan. Haar familieleven was één van de belangrijkste redenen waarom zij naar België kwam. Haar echtgenoot heeft een verblijfsvergunning. Het is onverantwoord en onverstaanbaar dat de Belgische Staat een verblijfsvergunning weigert te verlenen aan verzoekster en haar kinderen. Verzoekster vestigt er de aandacht op dat het belang van de familiale eenheid wordt benadrukt door UNHCR en in artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU. Tevens wordt dit benadrukt door Europese rechtspraak. Zij stelt dat er *in casu* duidelijk een toepassing is van artikel 8 EVRM en dat de inmenging door de Belgische Staat onverantwoord en buiten proportie is. Het CGVS houdt geen rekening met de familie-eenheid van verzoekster en neemt hierover geen beschouwingen op in de bestreden beslissing. Dit vormt duidelijk een schending van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afweging van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Het belang van het kind zou ook de belangrijkste zorg van de administratie en van de Raad moeten zijn. Dit principe is opgenomen in artikel 22bis van de Grondwet en verschillende Europese grondteksten.

Het wordt verankerd in het asielrecht. Het CGVS heeft met het belang van verzoeksters kinderen, die nochtans deel uitmaken van de familie, geen rekening gehouden. Verzoekster citeert artikel 24.2 van het Handvest. Verder stelt zij dat in de veertiende observatie van het Comité voor de rechten van het kind wordt verwezen naar het belang van het kind als procedurele en inhoudelijke kwestie waar rekening mee moet worden gehouden in de asielprocedure. Door het belang van het kind niet mee in overweging te nemen, zijn opnieuw *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afweging van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”* geschonden. Tevens schendt dit artikel 22bis van de Grondwet en *“het algemeen beginsel van het Hof: het hoger belang van het kind”*.

Verzoekster wijst erop dat bij de beoordeling van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met haar persoonlijke omstandigheden en met de algemene omstandigheden in haar land en regio.

Verzoekster gaat eerst in op haar persoonlijke omstandigheden. Zij betwist niet terug te zijn gekomen op haar verklaringen. Eventuele inconsistenties en incoherenties zijn begrijpelijk. De feiten spelen zich af over een periode van ongeveer tien jaren. Het is menselijk om zich niet alles te herinneren van zulke periode en terug te komen op bepaalde feiten en details. Bovendien stond verzoekster onder psychologische druk, heeft zij verbaal en fysiek geweld ondergaan en werd zij dus *“waarschijnlijk licht getraumatiseerd”*. Het verwijt dat zij onvoldoende stappen nam om Irak te verlaten vindt verzoekster absurd. Haar broer hield haar zo goed als vast in het huis. Dat zij een gsm had en boodschappen mocht doen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster was in het begin slachtoffer van verbaal en fysiek geweld. Het is begrijpelijk dat zij zonder financiële en morele steun moeilijk stappen kon ondernemen om naar België terug te keren. Zij leefde inderdaad geïsoleerd. Haar familie was volledig tegen haar huwelijk. Verzoekster wijst op haar verschillende pogingen om legaal naar België terug te keren. Naar het einde toe heeft zij de nodige stappen ondernomen. Dit is logisch omdat zij meer vrijheid had en haar familie zich had neergelegd bij haar huwelijk. De periode van isolatie en vrijheidsbeperking vormt een schending van artikel 3 EVRM. *“(…) hieruit volgt dat de verzoekster in geval van terugkeer opnieuw zou kunnen onderworpen worden aan dergelijke behandelingen”*. Bijgevolg vormt een weigeringsbeslissing een schending van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Het is mogelijk dat haar broer haar bij een terugkeer naar Irak opnieuw zal opsluiten.

Verzoekster gaat vervolgens in op de algemene omstandigheden in Irak en in haar regio van herkomst. Zij woonde in Najaf in Thiqr in Zuid-Irak. Verzoekster stelt dat Najaf *“relatief dichtbij Bagdad ligt, in Centraal-Irak; dat er tussen de twee locaties ongeveer 150 km afstand ligt; dat dit, aangezien het heersende en groeiende gevaar in Centraal-Irak niet veel is en dus Najaf niet echt als deel van Zuid-Irak kan worden gezien; Dat we ons moeilijk kunnen voorstellen dat de verzoekster en haar twee zonen niet langs Centraal-Irak zal moeten reizen om haar woonplaats in Najaf te bereiken, waarschijnlijk zal ze toekomen op de luchthaven van Bagdad”*. Verzoekster wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) reeds meermaals heeft bepaald dat Centraal-Irak gevaarlijk is en dat het CGVS een geschikte en nauwkeurige analyse moet doen naar de reisalternatieven om Centraal-Irak te vermijden. Zij poneert dat er ook gevaar heerst in de buurt van Najaf. Dit was trouwens de oorspronkelijke reden van haar vertrek uit Irak in 2004. Haar ouderlijke woning werd meermaals aangevallen en haar vader en haar broer werden bedreigd.

Verzoekster verwijt het CGVS dat het vaag blijkt, algemene formules gebruikt en haar beweringen niet staft met absolute cijfers. Bovendien stelt het CGVS dat het gevaar geconcentreerd is in de grootsteden. Najaf ligt niet zo ver van Bagdad. Door de algemene beschrijvingen en verantwoording weten we niet of de zone rond Najaf echt gevaarlijk is. Het CGVS stelt voorts dat zich in Zuid-Irak sporadisch aanslagen voordoen. Dit betekent dat er geen volledige afwezigheid van geweld is en dat de regio niet als zeker kan worden beschouwd. Verzoekster voert aan dat het CGVS geen elementen aanbrengt om het zogenaamde gevaar te staven. Aldus zijn artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 geschonden en is er geen mogelijkheid om te duiden of de regio veilig kan worden bereikt of niet. Verzoekster citeert uit een arrest van de RvV. Zij stelt dat zij bij een terugkeer naar Irak zou kampen met financiële moeilijkheden aangezien haar familie haar niet steunt omwille van haar huwelijk. Uit het arrest van de RvV blijkt voorts dat de omstandigheden in Zuid-Irak slecht zijn door de vele IDP's. Moest Najaf beschouwd worden als behorend tot Zuid-Irak, kan er dus gesteld worden dat de omstandigheden er slecht zijn en er mogelijkheid tot gevaar heerst. Verweerder baseert zich verder op een rapport van 25 januari 2015. Verzoekster verwijst naar twee reisadviezen inzake Irak waaruit blijkt dat *“reizen in de buurt van Bagdad nog altijd afgeraden wordt”*. Verder haalt zij verscheidene artikels aan omtrent de recente gebeurtenissen *“in Bagdad en de hele omliggende zone”*.

2.1.2. Verzoekster voegt identiteitsdocumenten en geboorteaktes bij het verzoekschrift. Deze hebben betrekking op haar en haar kinderen.

2.2. Verweerder legt op 12 augustus 2015 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de *“COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq”* van 29 mei 2015 (rechtspiegingsdossier, stuk 8).

2.3.1. Verzoekster betoogt dat het recht op de eerbiediging van haar familie- en gezinsleven door de bestreden beslissing wordt geschonden. De bestreden beslissing en onderhavig beroep hebben echter betrekking op verzoeksters asielprocedure. In het kader van deze asielprocedure wordt uitsluitend uitspraak gedaan over de toekenning van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt geen uitspraak gedaan over een eventuele terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Verzoeksters betoog omtrent het recht op de eerbiediging van haar familie- en gezinsleven en de in het kader hiervan aangevoerde artikelen en beginselen zijn *in casu* aldus niet dienstig.

2.3.2. Verzoekster verwijt het CGVS voorts dat het belang van het kind niet in overweging werd genomen. Het algemene gegeven dat bij elke beslissing die het kind aangaat het belang van het kind - van de asielzoek(st)er - de eerste overweging vormt kan echter geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.5. Waar verzoekster in haar betoog inzake de subsidiaire beschermingsstatus terloops refereert aan de problemen die haar in 2004 zouden hebben genoopt tot een vertrek uit haar land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat deze problemen reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag werden beoordeeld. Bij beslissing van 22 september 2006 van de commissaris-generaal werden deze problemen ongeloofwaardig bevonden. Het beroep tegen deze beslissing werd met toepassing van artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet verworpen bij arrest nr. 1664 van 11 september 2007 van de RvV. Verzoekster bracht in het kader van haar onderhavige, tweede asielaanvraag geen gegevens naar voor die een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling die werd gedaan in het kader van haar eerste asielaanvraag. Hoe dan ook blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar familie zich terug in het ouderlijke huis in Najaf heeft gevestigd en er reeds elf jaar woont (administratief dossier, stuk 6, p.5-6). Nergens maakte zij daarbij enige melding van feiten die gerelateerd zijn aan de problemen die zij in 2004 beweerde te hebben ondervonden. Aldus maakt zij hoegenaamd niet aannemelijk dat zij daardoor op heden nog problemen zou kennen.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst problemen zou kennen met haar broer of haar familie. Nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid van de behandeling waaraan haar broer haar na haar terugkeer naar Irak ingevolge haar huwelijk initieel zou hebben onderworpen, is het op basis van de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen immers duidelijk dat verzoekster actueel niet meer riskeert zulke behandeling te ondergaan. Uit verzoeksters verklaringen bij het CGVS, dewelke zij uitdrukkelijk benadrukte als zijnde de juiste, blijkt namelijk dat haar broer en haar familie zich hebben neergelegd bij haar huwelijk. Verzoekster ondernam

sedert 2011, met medeweten van al haar familieleden, herhaalde pogingen om legaal terug te keren naar België en reisde daarvoor meermaals naar het buitenland (Syrië, Jordanië en Iran). Uiteindelijk vertrok zij in oktober 2014 met het medeweten en de volle goedkeuring van haar familieleden opnieuw uit Irak om haar echtgenoot in België te vervoegen. Verzoekster bevestigde aan het einde van het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk geen persoonlijke vrees te hebben. Zij stelde niet terug te kunnen enkel omwille van haar kinderen en de algemene situatie in Najaf (administratief dossier, stuk 6, p.26). Verzoekster bevestigt ook in het onderhavige verzoekschrift overigens duidelijk dat haar familie zich heeft neergelegd bij haar huwelijk (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.15).

De door verzoekster neergelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; administratief dossier, map 'documenten') bevatten geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.6. In zoverre verzoekster zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster wijst voorts op de slechte omstandigheden in Zuid-Irak en beweert dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst zou kampen met financiële moeilijkheden en verstoken zou blijven van de steun van haar familie. Dat haar familie haar niet zou ondersteunen omwille van haar huwelijk kan echter niet worden aangenomen. Zoals reeds hoger werd aangegeven, heeft haar familie zich neergelegd bij haar huwelijk. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat haar familie haar door dit huwelijk steun zou ontfangen. Verzoekster maakt derhalve niet *in concreto* aannemelijk dat zij in (financieel) moeilijke omstandigheden zou terechtkomen bij een terugkeer naar haar land en regio.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst in het Zuiden van Irak voorts met recht gemotiveerd:

*“Waar u nog verwees naar de algemene situatie in Najaf, dient te worden opgemerkt dat aan een asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar **een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.***

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

(...)

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Bovendien voert verweerder met recht aan dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst wordt bevestigd in de door middel van een aanvullende nota neergelegde "COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Verweerder dient te worden gevolgd waar deze inzake voormelde landeninformatie betoogt dat hieruit blijkt dat deze regio niet verwickeld is in het offensief dat IS inzette in Centraal-Irak, dat zich aldaar geen directe confrontaties voordoet tussen het Iraakse leger en IS, dat er zich slechts sporadisch terreuraanslagen voordoen, dat deze aanslagen zijn afgenomen in frequentie en zwaarte, dat het overige geweld er doelgericht van aard is en dat het aantal burgerslachtoffers er beperkt is.

Verzoekster slaagt er niet in het voorgaande te ontkrachten.

Dat het CGVS slechts vage en algemene formules zou hebben gebruikt, kan gelet op de voormelde motivering bezwaarlijk ernstig worden genomen. Evenmin kan worden gevolgd dat deze motivering door het CGVS niet wordt gestaafd en dat op basis van de motivering en informatie niet kan worden nagegaan of Najaf echt gevaarlijk is. De informatie waarop deze motivering is gesteund is immers in het administratief dossier opgenomen. Zij is uitgebreid en gedetailleerd en bevat weldegelijk precieze cijfers en informatie inzake de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst. Bovendien legt verweerder, zoals reeds hoger aangegeven, inzake deze landeninformatie een update neer die dateert van 29 mei 2015. Ook deze informatie is uitgebreid en gedetailleerd en bevat precieze cijfers en informatie inzake de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst.

Verzoekster slaagt er niet in om de door verweerder gehanteerde informatie te weerleggen. Het Franse en het Amerikaanse reisadvies inzake Irak kunnen hieraan geen afbreuk doen. Deze reisadviezen zijn bestemd voor reislustige inwoners van deze landen. Zij vormen, te meer daar zij uitdrukkelijk rekening houden met het verhoogde risico dat Westerse personen en toeristen lopen, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio

afkomstig zijn. Hoe dan ook kan uit de door verzoekster aangehaalde reisadviezen geheel niet worden afgeleid dat de situatie in Zuid-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De overige, door verzoekster aangevoerde informatie heeft betrekking op de situatie in Irak in het algemeen en de situatie in Centraal-Irak in het bijzonder. Geen van deze informatie heeft (specifiek) betrekking op de situatie in verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak.

Verzoekster laat tot slot uitschijnen dat zij niet veilig zou kunnen terugkeren naar Najaf. Zij stelt *“Dat we ons moeilijk kunnen voorstellen dat de verzoekster en haar twee zonen niet langs Centraal-Irak zal moeten reizen om haar woonplaats in Najaf te bereiken, waarschijnlijk zal ze toekomen op de luchthaven van Bagdad”*. Tevens beweert zij dat het onmogelijk zou zijn om na te gaan of zij haar regio van herkomst veilig kan bereiken. Dit betoog vormt echter een loutere en kennelijke miskening van de inhoud van de bestreden beslissing en de informatie waarop deze is gesteund (administratief dossier, map ‘landeninformatie’). Hierin wordt met recht gesteld:

“Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS